

Autor: Mikk Mälberg

Räpina Ühisgümnaasium, 11.klass

Naine laevas, laev põhjas

Peipsi järvega on mul üsna piisavalt kogemusi, sest lähim sadam asub minust ainult 16 km kaugusel. Esimest korda käisin kalal, kui olin umbes 6-aastane, kui isa mu kaasa võttis. Peipsil käib mu pere üsna tihti, kuid peamiselt talvel, sest siis saab sinna kas jala või mõne motoriseeritud masinaga, näiteks saaniga.

Kui mu isa oli umbes minuvanune või nooremgi, ostis mu vanaisa paadi, millega kalal käia, see oli tavaline plekist mootorpaat. Kui oli kalale minek, otsustati ka mu vanaema kaasa võtta. Hakati Peipsi poole liikuma ja märgati, et õnged jäid maha, eks keerati ümber ja toodi ära. Kui kohale jõuti, lükati kiiruga paat vette, sest õngede uuesti toomisele kulus niigi palju aega. Kaasas oli mu isa, vanaisa, vanaema ja mu onud ehk isa vennad.

Sõit algas hästi: püüti kala (seda kas saadi, ei mäletata). Kuid uuesti sõitma hakates juhtus midagi, mida näeb ainult mõnes halvas komöödias või multikas. Nimelt paadimootor hakkas logisema ja kukkus vette ning uppus sealsamas koha peal. Õnneks olid paadis olijad piisavalt targad ja panid ennast ankrusse, muidu oleks võibolla vesi neid veel kaugemale kandnud kaldast. Nad ootasid mitmeid tunde ja muidugi ei olnud aere kaasas, sest kellel neid ikka vaja, kui paadil on mootor.

Vanaema võttis kampsuni seljast ja hakkas tollega vehkima ja keerutama, kuni lõpuks üks möödaskõitja tuli sinna ja kinni pidas. Ja siis nad teatasid, et sõidavad kellelegi külla ja neil on üsna kiire. Nii nad minema läksid. Läks jälle mitu tundi enne, kui nad külast tagasi tulid. Seejärel tõmbasid nad meie paadi kaldasse tagasi. Loo toimumise ajal polnud enam suvi ja polnud ka mobiiltelefone, et kedagi järele kutsuda. Paadimootor jäi ilmselt pingutamata, kuna oli vaja kiiresti järvele saada.

See oli ainuke kord, kui mu vanaema kaasas oli, ja ainult tollel korral juhtus midagi nii katastroofilist. Nagu öeldakse: naine laevas, laev põhjas.